

meget hellere set, at vi havde faaet en Repræsentation i Spanien, hvor vore Interesser i Virkeligheden har vist sig at være meget betydelige.

Jeg er heller ikke saa ganske overbevist om, at vi for Czekoslovakiets og Svejts' Vedkommende har naaet akkurat det, vi skulde. Hvad Czekoslovakiet angaar, er Forholdet det, at vi har haft betydelige landøkonomiske Interesser knyttet til dette Land. I Øjeblikket er de ikke saa voldsomt store, men det kunde de maaske blive igen, og jeg skal henstille til det høje Udenrigsministerium at være opmærksomt paa, for saa vidt vi igen skulde faa en betydelig Landbrugseksport til Czekoslovakiet, at man saa straks vil foranledige, at vi til Stadighed er repræsenteret der under en saadan Form, at vi kan forudsætte, at vore Interesser bliver varetaget paa tilfredsstillende Maade. Ganske de samme Betragtninger kunde utvivlsomt gøres gældende med Hensyn til Svejts.

Disse Ting kan vi imidlertid drøfte i Udvalget, og jeg forudsætter, at dette Udvalgsarbejde vil kunne tilendebringes indenfor en rimelig Tid, lige saa vel som jeg gaar ud fra, at Lovforslaget angaaende Udenrigsministeriets Lønningsforhold bliver gjort til Genstand for Behandling i det samme Udvalg.

Sluttelig skal jeg tillade mig paa det Partis Vegne, for hvilket jeg har den Ære at være Ordfører, at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Bramsnæs: De to Lovforslag, der foreligger her, og som ifølge Formandens Tilfaldelse kan behandles samtidig, er enstemmigt vedtaget i Folketinget, og jeg gaar ud fra, at de ogsaa inden længe vil blive vedtaget her i Landstinget. Jeg betragter det som saa givet, at jeg ikke finder Anledning til at komme længere ind paa Enkeltheder, og selv om den ærede Ordfører for Venstre, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) talte om de fremtidige Forhandlinger, vi skulde føre, som om vi befandt os i Begyndelsen af en Rigsdagssamling og ikke i Slutningen af en Rigsdagssamling, skal jeg ikke komme ind derpaa, idet jeg skal søge at bevare den Tro hos mig selv og de øvrige Medlemmer af dette høje Ting, at vi er ved Afslutningen af Rigsdagssamlingen, og at der derfor ikke bliver Tid til lange Forhandlinger. Der kan naturligvis være delte Meninger om adskillige af de Ting, der er sket i Folketinget, ogsaa delte Meninger om Lovforslaget, som det forelaa fra den højtærede Udenrigsminister, men det forekom-

mer mig, at den Omstændighed, at Forslaget efter en lang Behandling i Folketingsudvalget har naaet at samle Enstemmighed ved tredje Behandling, gør, at man maa begrænse sig stærkt her i Landstinget med Hensyn til at kræve Ændringer deri. Jeg skal da ogsaa paa mit Partis Vegne erklære, at vi er rede til at tage Forslaget i den Form, hvori det her foreligger.

Naar mit Parti kan gaa med til Forslaget, som det foreligger, navnlig med Hensyn til de Indskrænkninger og Begrænsninger, der foreslaas, falder det i udmærket god Traad med den Stilling, vi indtog overfor den nugældende Lov, da den blev vedtaget i Maj 1921. Vi var den Gang af den Anskuelse, at man spændte alt for vidt. Det var os umuligt at vinde tilstrækkelig Tilslutning til denne Tanke, men Forholdene har senere vist, at vi havde Ret. De har vist det bl. a. derved, at den Lov, som man absolut vilde have den Gang under det tidligere Venstreministerium, har man under de senere Ministerier ikke ment at kunne udnytte fuldt ud, og man er altsaa nu enedes her i Rigsdagen om at foretage en Begrænsning. Det havde været klogere den Gang at tage noget mere Hensyn til de Synspunkter, som blev fremsat af Socialdemokratiet; saa havde man for det første ikke haft de store Udgifter i de Aar, som er gaaet, og man behøvede ikke at have haft saa stor Vanskelighed ved at foretage en Begrænsning igen. Men dernæst — hvad jeg anser for en betydningsfuld Side af Sagen — havde man heller ikke haft de Vanskeligheder, som den højtærede Udenrigsminister nu omtalte; og som bestaar deri, at man forværrer Avancementsmulighederne i saa høj Grad for de Folk, som blev draget ind i Udenrigstjenesten den Gang. Fejlen er, at der blev trukket for mange nye Folk ind; derved kom man i Vanskeligheder, da det senere viste sig nødvendigt at begrænse, og disse Folk kom til at lide derunder, ligesom maaske samtlige Embedsmænd i Udenrigsministeriet kommer til at lide derunder, fordi Avancementsmulighederne bliver saa slette i Fremtiden. Dette er der imidlertid ikke noget at gøre ved; man kan naturligvis ikke foretage Udvidelser af Tjenestemændenes Rammer alene af Hensyn til Avancementsmulighederne, der maa være reelle Betingelser derfor til Stede. Men jeg tror, det havde været bedre ogsaa for de Tjenestemænd, der vedblivende skal være i Udenrigsministeriet, om man den Gang ikke havde udvidet saa stærkt; saa havde Avancementsmulighederne sikkert nu været mere normale og kunnet vedblive at være det.